



## Ce minune că ești!

Parafrazând versurile cunoscutului poet român Nichita Stănescu, fiecare dintre noi poate rosti cu bucurie: **ce mirare că sunt, ce minune că ești!** Într-adevăr, *ce minune este omul!* Și ce minune că nu e

singur pe pământ! Ce mare dar ne-a făcut Dumnezeu că ne-a creat din iubire și pentru iubire, adică pentru comuniune cu Dumnezeu și cu toți semenii noștri! Din păcate însă,

mulți oameni batjocoresc acest dar și se comportă ca și cum ar fi singuri pe pământ sau, mai rău, ca și cum ar fi singurii importanți. La cealaltă extremă, alți oameni ajung la depresie pentru că se simt singuri, deși în lume sunt miliarde de oameni.

Fiind creat pentru comuniune, omul nu poate trăi singur. Acest lucru însă nu se referă la o prezență fizică apropiată, ci la starea de comuniune. Poate cineva să aibă soț, soție, copii, vecini și să se simtă singur sau, invers, cineva poate să locuiască singur și să nu sufere niciodată de singurătate pentru că se află în comuniune cu foarte mulți oameni, cu toți cei pe care îi poartă cu dragoste în inima sa, pentru care se roagă sau cu care se întrajutoresază în vreun fel.

În mod real, nici un om nu este vreodată singur. Toți oamenii suntem uniți între noi în modul cel mai intim, pentru că purtăm aceeași fire umană și, după cum ne arată Sfânta Scriptură, fiecare în parte suntem mădulare ale aceluiași Trup al lui Hristos (I Corinteni 12,27). Despărțirea de ceilalți se poate produce doar pe planul gândirii și atitudinii, în special prin egoism, mândrie, slavă deșartă. De aceste păcate vrea să ne ferească Dumnezeu când ne îndeamnă prin Sfântul Apostol Pavel: „Să nu fim iubitori de mărire deșartă, supărându-ne unii pe alții” (Galateni 5,26), ci „totdeauna să urmați cele bune unul față de altul și față de toți” (I Tesaloniceni 5,15). Păcatele care ne despart de semenii noștri sunt de fapt boli ale sufletului, care se pot vindeca prin cultivarea smereniei, delicateții în comportament, întrajutorării, compasiunii. Lucrul în echipă este un prilej minunat de întărire a legăturilor între oameni, dacă fiecare recunoaște și meritele celorlalți și înțelege că fără ajutorul lor reușita n-ar fi fost aceeași.

În izolarea mândră sau în falsa singurătate pe care și-o creează unii în mintea lor, își fac ușor loc tristețea, plictiseala, deznădejdea, pe când în comuniunea firească de iubire frățească cu toți oamenii și în primul rând cu Dumnezeu, bucuriile se înmulțesc, greutățile se înjumătățesc, și indiferent de lipsurile sau necazurile care apar, viața are valoare, farmec și culoare.



Prof. Irina Buta, Suceava

## Zmeul câștigător

